

LIGHT°26

КАПИТАЛ

ПРИЛОЖЕНИЕ ЗА СВОБОДНО ВРЕМЕ НА "КАПИТАЛ"
ГОДИНА IV, 1 - 7 ЮЛИ 2006 Г.

Борис Владимиров

ЗАВЪРШИЛ ХУДОЖЕСТВЕНАТА АКАДЕМИЯ, специалност „Промислен дизайн“. После - най-естественото. Започва да работи. Започва с това, което и досега най-много обича да прави. Лампи. Малки неща, както сам казва. Не че не е правил и големи. В последните години, заедно с Филип Попов, са автори на няколко големи проекта за цялостна корпоративна идентичност, на интериорни решения за магазини, спа центрове и т.н. Но така или иначе най-важното за Борис (или Боби, както го наричат приятелите му) са лампите. Затова и студиото му - „Форма дизайн“, е специализирано най-вече за осветление, правят също мебели, предлагат интериорни решения. И тъй като красивите неща е трудно да се опишат, а и е по-добре да се видят - мястото е „Цар Асен“ 12.

Денят започва с...

Нямам специална схема или навик, но се събуждам рано и мозъкът ми заработва, от което бих искал да се отърва. Поради тази причина ставам. Вече знам, че не искам да мисля за нищо колкото се може по-дълго, но не мога да се освободя лесно от това.

На бюрото си имам...

Нищо сантиментално. Опитвам се да махна от него каквото мога. Мечтата, която имам и понякога постигам, е един плот, бели листа и нещо за писане.

Обядвам...

Не мога да се спра на постоянно място! Не обичам да се бавя с дълъг обяд. Но имам приятели, с които обядът преминава в разходка, след това в кино и след това във вечеря. Нищо не мога да направя срещу това, но и не съм го приел още съвсем спокойно. Когато студиото ми беше извън центъра, се хранех на обяд в една работническа гостилница (на самия край на „Раковски“), за която напълно сериозно смятам, че е едно от най-добрите места в София. Това е едно от местата, където всички са равни - има работници с мазни гащеризони и официално облечени господа със скъпи автомобили буквално един до друг, защото масите са малки и са малко. Надявам се още дълго да го има!

Не мога без...

Не мога без да се движа, без да излизам извън града и без да оставам със себе си! Когато съм зле, просто правя едното от трите или най-добре и трите и нещата се променят. Отначало не ми се вярва, че пак ще проработи, но винаги работи! Когато се сетя да го направя, преди да съм станал зле, се чувствам наистина добре!

Столът ми...

Не е важен за мен! Не успявам да се задържа много върху него!

Играчките...

Обичам машини!

В момента работя над...

Създавам много нови лампи и светещи обекти за студиото за осветление, което развивам!

Личните ви правила?

Когато трябва да се вода от правила, бих се нарекъл религиозен човек.

Но когато имам време за реакция, предпочитам да се обръщам към чувствата си. Те за съжаление често са добре скрити и

премесени и е необходимо внимание и време, за да стигна до тях!

Най-важният урок?

Мисля, че не съм го получил още!

Защо обичате работата си?

Понякога не я обичам! Но в повечето време - защото създавам неща. Това е едно радостно пътуване неизвестно за къде, което често става мигновено и пристига на места, където никога не си бил. Интересно е! После има едно голямо препятствие да реализираме идеята, но накрая има пак един момент, който за съжаление и за радост е кратък, но пък наистина си заслужава!

След работа?

Напоследък не ме плаши, че това „след работа“ не е много като време! Преди изпитвах панически ужас, че изпускам нещо някъде! Сега ми е интересно да работя. Ако това се промени, съзнанието ще се насочи натам и ще имам решение!

Какво ви помага в трудни моменти?

Знам, че трудните моменти ми помагат!

Какво ви отличава от останалите?

Съкровеният ми талант, който грее като изумруд!

Какво ви предизвиква?

Обичам да излизам от утъпканите пътеки! В пряк и преносен смисъл. Трудно се отказвам, но понякога се налага да се връщам и да търся пътя и да разбера, че няма нищо лошо в равните пътища. Обичам скалното катерене! Там много внимателно трябва да се борави с предизвикателствата, защото всичко е много истинско!

Искате ли да промените нещо в областта, в която работите?

Наблюдавам как нещата се променят към по-добро и не смятам, че това може да става по-бързо!

Кога за последен път ви беше страх и от какво?

Преди няколко седмици за пръв път се катерихме с моята приятелка. В катеренето партньорите се осигуряват и зависят изцяло един от друг. Тя подходи много отговорно и спазваше всички правила, но аз умрях от страх.

Най-важното качество във вашата професия е...

Собственото виждане.

